

so vas še vedno najbolj zanimali psi. So vas kdaj zanimala tudi druga področja?

Ves čas sem iskala usmeritev, ki bi bila povezana s psi. Med študijem sem sicer opravila raziskovalno nalogo s področja konjev in z njo tudi dobila Prešernovo nagrado, a psi so mi bili vedno iztočnica za moje delo. Predvsem mi je bilo hudo zaradi preštevilnih evtanazij, saj se lastniki zaradi vedenjskih težav živali pogosto v obupu vse prehitro odločajo zanje, ker ne vidijo in ne poznajo druge rešitve. Ko so težave fizične narave, pride pes na kliniko in ga veterinar skuša pozdraviti, opravi laboratorijske teste, ultrazvok, rentgen, nato mu predpiše tablete, ga operira, skratka, naredi kaj oprijemljivega. Vedenje pa je precej neoprijemljivo, saj vedenjskih težav večinoma ne moremo odpraviti na hitro in zahtevajo povsem drugačno obliko terapije, to je lastnikovo delo s psom.

■ Ali ljudje to težko razumejo?

Večinoma ljudje težko dojamajo, da gre v tem primeru prav tako kot v "klasični" veterinarski ambulanti za strokovno obravnavo – pri svojem delu najprej vzamem anamnezo, torej zberem vse podatke, nato postavim diagnozo in definiram problem, potem z vključitvijo še drugih dejavnikov (individualnega značaja psa, zmogljivosti lastnika in razmerah v okolju, v katerem pes živi) skupaj načrtamo in vodimo terapijo.

■ Mislite, da veliko ljudi torej prehitro obupa?

Vsekakor je pri nas preveč evtanazij in menim, da bi bilo mogoče rešiti precej več živali.

■ Da bi vsaj nekatere pse rešili pred uspavanjem, ste se odločili za nadaljevanje študija in v tujini opravili podiplomsko specializacijo s področja vedenja psov. Kje ste si nabirali to znanje?

Preiskala sem precej programov, saj sem iskala takega, ki mi bo omogočil veliko praktičnega dela, se osredotočal na pse in ki bi ga bilo mogoče opravljati ob delu. Večina programov je bila širše zastavljena in je zadevala več živalskih vrst, na koncu pa sem se odločila za program, ki sem ga odkrila v Španiji.

■ Ste imeli veliko dela?

Študij je zahteval redno in intenzivno delo: vsak mesec smo prejeli gradivo, rešitve nalog ali konkretnih primerov pa smo mentorjem pošiljali v pregled vsaka dva tedna. Program je bil sestavljen po ameriškem sistemu – vržejo te v vodo, ti pa plavaj, kakor pač veš in znaš. Do rezultatov smo morali priti sami, s svojo glavo.

■ Sčasoma ste se verjetno navadili tudi na to?

Na začetku je bilo zares zoprno in težko, potem pa mi je bil študij v veselje. Pozitivna stran takega učenja pa je, da se v tebi krepi občutek, da nekaj resnično znaš in zmoreš. Deluješ vse bolj suvereno, veš, kje začeti in

kako nadaljevati z delom. S programom sem zaključila pred dvema letoma, sem pa pred nedavnim svojo prakso tudi formalizirala v obliki popoldanske dejavnosti svetovanja, tako da mi dela nikoli ne zmanjka.

■ Ta dejavnost zadeva tudi Vesele tačke, kjer pomagata lastnikom, da čim bolj vzgojijo ali prevzgojijo svoje pse. Zakaj se je pravzaprav porodila ta zamisel?

Foto: Mirana Malc

Predvsem zato, ker je na splošno premalo storjenega za reševanje vedenjskih težav pri psih. S psi se ukvarjam že vse življenje, to mi je v veliko veselje in hotela sem iti naprej, zato sem zadevo lani februarja tudi formalno uradno uredila v obliki Veselih tačk, ki je postalo ime podjetja za svetovanje pri vzgoji in odpravljanju vedenjskih motenj.

■ Kaj sploh pomeni vedenjska motnja?

Kot vedenjsko motnjo označimo vsako vedenje, ki ima za posledico poslabšanje kakovosti življenja psa, družine ali ljudi, ki so z njim v stiku.

■ Katere so tiste najpogostejše napake, ki jih delajo lastniki pri učenju psov?

Največja napaka, ki jo delajo lastniki pri vzgoji svojih psov, je, da ne določijo jasnih pravil. Vsa družina mora psu jasno in enotno pokazati, kaj mu je dovoljeno in kaj ni. Če sami nismo dosledni, se pravi, da psu enkrat nekaj dovolimo, drugič pa ga za isto stvar kaznujemo, bo zmeden, saj ne bo vedel, kaj želimo od njega. Pomembna je tudi izbira kratkih in jedrnatih, predvsem pa vedno enakih ukazov. Pomembno je, da ukaza ne ponavljamo večkrat in da govorimo s psom takrat, ko nas gleda. Pes nas mora sprejeti kot vodnika in se mora v trenutku dvoma ali veselja najprej obrniti na nas. Merilo za dobro

vzgojenega psa ni to, da se bo na ukaz lastnika takoj usedel, ampak bo to odpoklic, saj se v tem pokaže stopnja zaupanja med lastnikom in psom.

■ Verjetno potrebuje vsak primer individualno obravnavo?

Tako je, saj niti dva primera nista enaka. Prav zato obravnavam največ štiri pse naenkrat, v povprečju pa po dva, da se jim lahko

zares v polni meri posvetim.

■ Ali lastniki pridejo k vam po nasvet, še preden se pojavijo vedenjske težave? Vemo, da je bolje preprečiti kot popravljati ...

Že pri mladiču moramo začeti z vzgojo. Pomembno je že to, pri kakšnem vzreditelju izberemo psa, ali je vzreditelj psička spoznaval z različnimi situacijami, hrupom, ljudmi in podobno ter ga s tem pripravljaj na življenje zunaj legla. Mi pa z delom začnemo takoj, ko prevzamemo mladička. Za lastnike in mladiče vodim program šestih obiskov. Najprej ponavadi opravim telefonski posvet, na prvem srečanju pa gre nato bolj za opazovanje okolja, lastnikovega odnosa z mladičem in obratno. Lastniku dam za domačo nalogo, da mi napiše vse o tem, kaj mu je najpomembnejše za sobivanje s psom in kaj malo manj, na podlagi tega pa napišem program, čemur sledi teoretično in praktično delo. Spoznamo se z osnovo vzgoje, pogovarjamo se o tem, kako preprečiti napadalno vedenje, kako psa pustiti samega doma, kako pes razmišlja, kaj je inteligencija psa in podobno. Del programa so tudi sprehodi, na katerih sproti opozarjam in konkretno popravljam napake od točke do točke.

Petra Mauer